

Arrest

nr. 120 414 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 januari 2014 nr.X waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FERMOND, die *loco* advocaat M.TAETS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 14 november 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Nederlandse

onderdaan. Op dat ogenblik is zijn echtgenote zelf nog niet ingeschreven in België. Zij dient immers eveneens op 14 november 2012 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie.

Op 6 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 14-11-2012 werd ingediend door:

D., M.

Nationaliteit: Turkije;

Geboortedatum: (...),

Geboorteplaats: (...),

Identificatienummer in het Rijksregister: (...),

Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Meneer diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie in op 14-11-2012 als echtgenoot van S., M. (...).

De echtgenote S., M., in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd op 06/05/2013. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij haar voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 1ste lid van de wet van 15-12-1980.

Het recht op verblijf wordt om deze reden geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

2.2.1. In de syntheseseminarie voert verzoeker een enig middel aan dat luidt als volgt:

“In haar nota met opmerkingen werpt verweerder de exceptie van onontvankelijkheid op, daar volgens haar een middel ontbreekt met een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden.

De echtgenote van verzoeker heeft tijdig beroep ingesteld tegen de beslissing dd. 06.05.2013 tot weigering van verblijf van drie maanden. Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift duidelijk verwezen naar artikel 39/79 Vw. volgens hetwelk deze beroepsprocedure een schorsende werking heeft.

Derhalve is het zijn echtgenote, mevrouw S., toegestaan gedurende de beroepsprocedure nog in België te verblijven. Gelet op het ingestelde beroep, is er momenteel dan ook nog geen definitieve beslissing voorhanden betreffende de verblijfssituatie van mevrouw S.. met andere woorden, er werd nog geen definitief einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker die hij vervoegd heeft (art. 42quater, § 1, 1° Vw.)

Aan verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden weigeren op basis van een beslissing betreffende de verblijfssituatie van zijn echtgenote, waartegen beroep werd ingesteld (met schorsende werking) en dewelke met andere woorden nog niet definitief is, maakt een schending uit van artikel 39/79 Vw.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

2.2.2. In de nota had de verwerende partij als antwoord op het eerste middel uit het verzoekschrift het volgende aangevoerd:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen bij gebreke aan een middel in het verzoekschrift.

Het verzoekschrift ontbreekt een middel met een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden.

*Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.
(...).”*

2.2.3.1. In de mate waarin verzoeker in de synthesesamenvatting zijn oorspronkelijk middel uitbreidt en van een juridische grond voorziet (waar dit niet het geval was in het verzoekschrift), wordt gesteld dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Verzoeker geeft geen enkele reden op waarom hij niet reeds ten tijde van het verzoekschrift de schending van artikel 42^{quater}, § 1, 1° van de vreemdelingenwet kon aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

2.2.3.2. Verzoeker voert aan dat hem geen beslissing kon worden gegeven op basis van de weigeringsbeslissing van zijn echtgenote, omdat zij een schorsend beroep heeft ingesteld tegen de beslissing genomen in haar hoofde. Er is nog geen definitieve beslissing in hoofde van zijn echtgenote omdat zij een schorsend beroep heeft ingesteld op basis van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, dat bijgevolg is miskend.

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding gegeven hebben tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° (...);

5° (...);

6° (...);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in artikel 40bis;

8° (...);

9° (...).

§ 2. (...).”

De bestreden beslissing dateert 6 mei 2013. De beslissing genomen in hoofde van verzoekers echtgenote dateert eveneens van 6 mei 2013. Verzoekers echtgenote heeft een schorsend beroep ingesteld op 19 juni 2013. Bijgevolg dient vooreerst te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker feitelijke grondslag mist waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing van 6 mei 2013 werd genomen op basis van een beslissing waartegen reeds een schorsend beroep was ingesteld.

Verder wordt erop gewezen dat een beslissing waartegen beroep wordt ingesteld, geacht wordt rechtsgeldig te zijn zolang ze niet is vernietigd. *In casu* betreft de beslissing genomen in hoofde van verzoekers echtgenote een uitvoerbare rechtshandeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat rechtsgevolgen tot stand komen, met andere woorden waarbij een wijziging wordt aangebracht in de rechtstoestand van verzoekers echtgenote. De *in casu* schorsende werking van het beroep, zowel het beroep ingesteld door verzoekers echtgenote als door verzoeker zelf, heeft enkel betrekking op de omstandigheid dat ten aanzien van de vreemdeling die het beroep heeft ingediend geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en dat geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling die het beroep heeft ingediend, kunnen worden genomen. De schorsende werking van het beroep heeft niet als gevolg dat de beslissing in hoofde van zijn echtgenote geen uitvoerbare rechtshandeling is.

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet heeft bijgevolg niet als gevolg dat in hoofde van verzoeker geen toepassing meer zou kunnen worden gemaakt van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker ontkent niet dat de aanvraag van zijn echtgenote voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie werd geweigerd, zodat hij niet kan worden geacht zich bij haar te voegen en er in zijn hoofde eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden genomen. De omstandigheid dat zowel verzoeker zelf als zijn echtgenote op dezelfde datum een schorsend beroep hebben ingediend tegen de beslissingen in hun hoofde genomen, doet hieraan geen afbreuk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET